

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.356 van 5 juli 2016
in de zaak A. 215.147/XIV-36.262**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 maart 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 137.563 van 29 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 11.203 van 3 april 2015.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 februari 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk Geens, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Anneleen De Meu, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verwerende partij neemt op 17 maart 2014 een beslissing waarmee aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Op 14 mei 2014 stelt verzoekster tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 29 januari 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 74/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster voert aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing een inreisverbod van drie jaar inhoudt waarvoor in de motivering wordt verwezen naar één voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat van “5 november 2012, aan verzoekster betekend op 6 mei 2013”. In het bestreden arrest wordt echter ook verwezen naar een bijkomend bevel om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2011, dat niet in de aanvankelijk bestreden beslissing is vermeld.

Verzoekster acht de thans aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur geschonden doordat een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd hoewel slechts wordt verwezen naar één bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dergelijke beslissing recent onredelijk geacht doch in het bestreden arrest haalt hij elementen uit het administratief dossier om de aanvankelijk bestreden beslissing alsnog als redelijk te aanzien. Om aan artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ te voldoen, moeten alle motieven ter onderbouwing van die beslissing echter uit de beslissing zelf blijken. Er mag geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing voorkomen. Verzoekster besluit dat met het bestreden arrest aldus niet enkel de voornoemde wet van 29 juli 1991 maar ook de in het middel aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

Beoordeling

5. Verzoekster verwijst in het opschrift van het middel naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet doch zet nergens uiteen hoe deze bepaling met het bestreden arrest zou zijn geschonden.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6. Verzoekster houdt voor dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het in andere zaken wel onredelijk heeft geacht dat een inreisverbod voor de maximumduur wordt opgelegd op grond van slechts één bevel om het grondgebied te verlaten. Daargelaten de vaststelling dat arresten van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben voor andere zaken, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein of een voor hem aangevochten beslissing al dan niet redelijk is. De Raad van State mag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treden.

7. Verzoekster houdt voor dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest bij zijn toetsing van de aanvankelijk bestreden beslissing aan het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht rekening heeft gehouden met een element dat niet in die beslissing is opgenomen, met name een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar reeds was betekend op 6 mei 2011.

In het bestreden arrest wordt eerst opgemerkt dat volgens verzoekster “overige elementen door de verwerende partij niet in rekening werden gebracht” maar dat verzoekster “volstrekt in gebreke [blijft] toe te lichten welke specifieke elementen in casu een afwijking van de maximumduur van drie jaar zouden rechtvaardigen”. Vervolgens wordt overwogen dat, “in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, [...] het feit [volstaat] dat slechts eenmaal eerder een bevel zou zijn gegeven om een inreisverbod voor de maximale duur van drie jaar op te leggen”. Vervolgens merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “bovendien” op dat in de aanvankelijk bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2012 terwijl haar reeds op 6 mei 2011 een bevel van 8 april 2011 werd betekend.

Verzoekster bekritiseert niet het motief dat zij geen specifieke elementen aanvoert die buiten beschouwing zouden zijn gelaten en zij ontkracht niet het motief dat één voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten volstaat om een inreisverbod met de maximumduur op te leggen. In het licht van deze motieven vormt de overweging dat “bovendien” reeds op 6 mei 2011 een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend aan verzoekster een bijkomend motief. De voorgehouden onwettigheid daarvan kan de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

Het enige middel is ook in die mate niet-ontvankelijk.

8. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

9. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoekster te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verzoekster als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf juli tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques